

DIN MINUNILE MAICII DOMNULUI

CUPRINS

1. Pentru Iudeii cei ce au orbit și pentru cel ce i s-au tăiat mâinile și după ce au crezut în Hristos, de Născătoarea de Dumnezeu s-au vindecat	5
2. Pentru moarta care a hrănit cu lapte pruncul său și după un an a înviat	8
3. Vedenie de folos pentru un oarecare Ioan	12
4. Pentru biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Neoriu	15
5. Pentru orbul pe care l-a luminat apa izvorului cel primitor de viață	18
6. Pentru împăratul Leon cel înțelept	20
7. Pentru Tesaloniceanul care a înviat prin apa izvorului cel primitor de viață	22
8. Pentru Sfântul Roman Cântărețul, care a făcut Condacele tuturor Sfinților	24
9. Pentru Sfântul Grigorie Arhiepiscopul Neocesareei, făcătorul de minuni	25

10. Pentru Ioan Damaschin, pe a cărui mână cea tăiată a vindecat-o cea Preanevinovată	30
11. Pentru împărăteasa Franței, ale cărei mâini tăiate le-a vindecat Stăpâna cea Atotputernică	36
12. Pentru aceea ce și-a scos ochii, ca să-și păzească curăția și fecioria	46
13. Pentru aceea ce și-a tăiat buzele sale și nasul, ca să-și păzească fecioria cea făgăduită	53
14. Pentru tinerele cele nevinovate, cărora le-a trimis din cer cununi Stăpâna cea prea lăudată	57
15. Pentru călugărul care se îmbăta	60
16. Pentru un monah care era muncit de dracul curviei, și s-a izbăvit prin Maica lui Dumnezeu	62
17. Cum că numele cel prea cinstit al pururea Fecioarei Maria pierde și gonește pe draci	65
18. Asemenea	67
19. Pentru nestorianul care a înviat	68
20. Despre Ioan Cucuzel	71

21. Pentru sfânta Lavră a Atonului și pentru apa cuviosului Părintelui nostru Atanasie	76
22. Pentru sfințita mănăstire a Ivirului și pentru prea cinstita Icoană numită Portărița	83
23. Pentru cel ce s-a lepădat de Hristos prin scrisoare	96
24. Alta asemenea pentru Teofil cel ce s-a lepădat de Hristos tot prin scrisoare	101
25. Pentru cel ce a văzut pe Preasfânta împărtășind cu pâine cerească pe frații cei ce se ostenesc	109
26. Pentru cea care a născut un prunc negru și din ape cu copilul s-a izbăvit de către Maica lui Dumnezeu	111
27. Pentru oarecare mănăstire, care ajungând la mare nevoie, a fost ajutată cu preaslăvire de Maica lui Dumnezeu	115
28. Pentru Romanul care a înviat	117
29. Pentru cel ce nu putea să învețe carte, decât numai aceasta: „Bucură-te, Marie!”	119
30. Pentru copilul Irinicului (sau pașnicului) care s-a izbăvit de apele râului	121

31. Pentru iudeul care s-a izbăvit din legături și
a crezut în Domnul 123
32. Pentru copilul care, fiind omorât de tatăl său, a înviat
și a mărturisit pe Preasfânta Născătoare
de Dumnezeu 126
33. Pentru bătrânul bolnav care s-a însănătoșit și ca
un voinic tânăr a devenit 129
34. Pentru frații care s-au certat și de către
Preasfânta Stăpână s-au împăcat 130
35. Pentru ostașul cel desfrânat care prin rugăciunile
Maicii lui Dumnezeu a căpătat iertare de păcate 133
36. Despre frumusețea cea nemărginită a pururea
Fecioarei Maria, pe care s-a învrednicit
a o vedea un cleric evlavios și cu fapte bune 136
37. Pentru copilul care a înviat și a mărturisit
pe cel ce l-a ucis 139
38. Pentru copilul de iudeu, care împărtășindu-se
cu Dumnezeieștile Taine, a scăpat
neatins de focul cuptorului 141
39. Pentru amestecătoarea de sânge și ucigătoarea
de fiu pe care Preacurata a izbăvit-o de păcat 143

40. Pentru cel ce a fost dat diavolului de maica lui încă de la zămislirea sa	148
41. Pentru cel ce s-a îndoit de fecioria Maicii lui Dumnezeu și s-a izbăvit prin oarecare facere de minune.....	151
42. Cu totul înfricoșată, prin care s-a dovedit că o picătură de sânge dumnezeiesc acoperă toate păcatele oamenilor	153
43. Pentru cel ce s-a îndoit de taina Sfintei Împărtășiri și a văzut pe Hristos cu trupul ca pe un prunc	155
44. Pentru cel ce a fost omorât de iudei și s-a înviat de către Maica lui Dumnezeu	159
45. Cum că icoana Născătoarei de Dumnezeu a pierdut boala cea omorâtoare din Roma și pe toți i-a vindecat	160
46. Pentru facerea de minune cea cu zugravul	161
47. Pentru oarecare femeie evlavioasă, al cărei chip luându-l Stăpâna a izbăvit-o de reaua meșteșugire a diavolului.....	163
48. Pentru oarecare fecioară care în vedenie a văzut pe Hristos în Rai, slujind Sfânta Liturghie	166

49. Pentru aceea ce s-a învrednicit să vadă pe Domnul în trup
ca pe un copil de trei ani, după cum a cerut 170
50. Pentru oarecare bărbat cu soția lui, care trăind
împreună, și-au păzit fecioria lor 172
51. Despre vătaful de tâlhari care a dobândit iertare
și frumoasă îngropare pentru evlavia
ce a avut către Născătoarea de Dumnezeu 175
52. Pentru oarecare hulitor, batjocoritor de cele sfinte
pe care l-a pedepsit Domnul cu jalnică moarte
a trupului în această viață 179
53. Alta asemenea, pentru hulitorul Preasfintei
Stăpânei noastre, pe care dumnezeiasca
judecată l-a ucis 181
54. Pentru aceea care a înviat din morți ca să-și
mărturisească păcatul cel ascuns 182
55. Pentru clericul desfrânat care înecându-se într-un
râu a fost înviat din morți de către
Născătoarea de Dumnezeu 186
56. Pentru ostașul tâlhar, care, fiindcă în fiecare zi
se ruga, nu a fost ucis de diavolul 189
57. Pentru văduva cea săracă al cărei suflet l-a luat
Stăpâna cea Preanevinovată, iar la moartea

bogatului au venit de față diavolii	192
58. Despre cel ce s-a rănit nevăzut pentru că a zis o mică hulă și s-a vindecat de Maica lui Dumnezeu	194
59. Pentru leprosul care s-a vindecat și s-a dus la mănăstire	196
60. Pentru copilul pe care nu l-a ars focul	198
61. Pentru orbul ce s-a luminat	199
62. Pentru cel ce s-a izbăvit din apele mării	201
63. Pentru cei ce s-au izbăvit de furtună	202
64. O vedenie și uimire minunată a unui milostiv și evlavios către Preasfânta Născătoare de Dumnezeu.....	203
65. O minune prea înfricoșată despre ascultarea către părinți și pentru Sfânta Liturghie	209
66. Pentru cei doi copii care, dărâmându-se casa peste ei, de cutremur, au rămas nevătămați	215
67. Pentru cel ce, căzând de pe un zid, s-a zdrobit și de Născătoarea de Dumnezeu s-a vindecat	217
68. Pentru facerea minunii cea din fântâna Trapsanului	220
69. Vedenie minunată cum că Domnul se îmblânzește	

către noi prin rugăciunile Maicii Sale..... 222

„Apărătoare Doamnă, pentru biruință mulțumiri, izbăvindu-ne din nevoi, aducem ție, Născătoare de Dumnezeu, noi robii tăi. Ci, ca ceea ce ai stăpânire nebiruită, slobozește-ne din toate nevoile, ca să strigăm ție: Bucură-te, Mireasă, pururea Fecioară!”

Tropar, glasul al IX-lea

MINUNEA 1

Pentru iudeii cei ce au orbit și pentru cel ce i s-au tăiat mâinile, și după ce au crezut în Hristos, de Născătoarea de Dumnezeu s-au vindecat

În vremea în care a voit Domnul nostru Iisus Hristos să mute din lumea aceasta pe Maica sa cea cu totul Prea Curată, la viața cea cerească și prea fericită, ca să împăratească cu dânsul veșnic, după cum i se cuvenea, a poruncit ca să se adune Apostolii – din toată lumea de pe unde se aflau risipiți, propovăduind cuvântul cel spre mântuire – în satul Ghetsimani, unde era Prea Sfânta, ca s-o înmormânteze. Atuncea dar, cu dumnezeiască voie și chemare, i-au răpit norii, și s-au aflat toți într-un minut de ceas înaintea pururea Fecioarei, care văzându-i pe dânsii s-a bucurat foarte. Și a spus lor cum că s-a apropiat vremea ca să se ducă să se veselească împreună cu fiul ei și Stăpânul. Și după ce a grăit câte a avut de grăit, sfătuindu-i și învățându-i i-a mângâiat, după cum se vede la povestirea cea pentru adormirea ei, așezându-se cu trupul ei cel cu totul prea slăvit și cu totul prea cinstit pe patul de moarte, i-a binecuvântat pe dânsii, și și-a dat prea sfântul ei suflet în mâinile cele prea curate ale veșnicului Dumnezeu. Atunci, după porunca ei, Apostolii au luat prea sfântul acela pat și mergând cu bună rânduială și evlavie, cântau într-un glas cântarea cea de ieșire. De asemenea și sfinții îngeri

împreună o petreceau pe Doamna lor și Împărăteasa, și cântau nevăzut, și o laudau minunat cu glasuri prea dulci, care însă se auzeau în văzduh.

Iar cei zavistnici și necredincioși, arătând ca întotdeauna urâciunea pe care au avut-o către Domnul și răutatea lor, s-au pornit asupra patului pe care se purta trupul cel începător de viață al Născătoarei de Dumnezeu, gândind în mintea lor să-l arunce la pământ și să necinstească lăcașul cel cu totul cinstit și dumnezeiesc. Dar îndată i-a ajuns dumnezeiasca osândă pe îndrăzneții aceia, căci apropiindu-se s-au orbit toți. Iar unul dintre dânșii, mai obraznic, a îndrăznit cu nerușinare, nepri-ceputul, de a apuca sfântul acela pat vrând să-l arunce jos de pe umerii Apostolilor. Însă sfinții Îngeri n-au suferit ca să se facă o ocară ca aceasta la cortul cel împărațesc, ci au pedepsit cu dreptate nerușinarea și obraznicia lui tăindu-i nevăzut mâinile lui, care au rămas spânzurate la pat, întru privire prea înfricoșată și jalnică a tuturor celor de față. Iar cel ce a pățimit aceasta plângea tânguindu-se cu amar.

Deci Petru, ca un urmaș al Învățătorului său, s-a milostivit și s-a întristat pentru lacrimile acestuia, și apropiindu-se i-a zis lui: „Crede din toată inima ta cum că aceasta este cu adevărat Maica Fiului lui Dumnezeu. Carele s-a născut fără de sămânță dintru dânsa, și atunci vei cunoaște puterea ei, ca să-ți iei iarăși mâinile tale”. Iar el cu lacrimi a strigat, zicând: „Cred, Doamna mea, și mărturisesc că, cu adevărat și fără de stricăciune ai născut pe Stăpânul și Mântuitorul meu Iisus Hristos,

Fiul adevăratului Dumnezeu și Părintelui”. Atunci Sfințitul Petru i-a apropiat mâinile cele tăiate, și punându-le pe dânsule la locurile lor (o înfricoșată minune!) s-au lipit mai presus de fire, după cum și mai înainte cu minune au fost tăiate și toți au slăvit pe Dumnezeu și pe Prea Curata Stăpână.

Iar ceilalți care au orbit, auzind de minunea aceasta mare, deși erau aspri și vârtoși la inimă, însă ca să-și ia vederile au mărturisit cu lacrimi păcatul lor și au crezut în Domnul. După care Petru a zis lor: „apropiați-vă și voi cu ochii voștri de haina ei și ca o Maică a milei se va milostivi ca să vă vindece”.

Deci, după ce au făcut așa, și ei au văzut. Și cine va putea povesti slava pe care au dat-o lui Dumnezeu, și mulțumirea către Fecioară? Toți o laudau, până ce au ajuns în Ghetsimani, și îngropând trupul cel preacurat, au rămas acolo trei zile auzind laudele îngerilor. Până ce s-a luat trupul Său și s-a înălțat la ceruri și a șezut de-a dreapta Fiului și Mântuitorului nostru.

Și să nu i se pară cuiva de mirare, cum că trupul acela primitor de Dumnezeu a murit și a fost pus în mormânt, căci dacă Fiul ei a primit a se îngropa, Prea Sfânta lui Maică cum să nu pătimească asemenea? Cu cuviință era dar să intre și ea în mormânt, și de acolo să se ducă în rai, pentru ca să credem și noi că din pământ avem să ne sculăm când va voi Domnul. Dar pe când noi intrăm în mormânt spre dezlegarea trupului și spre stricăciune, pentru ca să se deșădăcineze păcatul din el, trupul cel prea curat și Sfânt al Fecioarei, ca unul ce a fost din

zămislire sfințit de Duhul Sfânt, nimic n-a pățimit în mormânt, ci îndată s-a ridicat de către Fiul ei la ceruri și împărățește împreună cu dânsul veșnic, în slava aceea negrăită și netâlcuită veselie de care, o! de ne-am învrednici și noi nevrednicii, pentru sfintele ei rugăciuni. Amin.

MINUNEA a 2-a

Pentru moarta care a hrănit cu lapte pruncul său și după un an a înviat

La cinsprezece ani după Înălțarea la ceruri a Domnului nostru Iisus Hristos, pe timpul când iudeii au ucis cu pietre pe Arhidiaconul Ștefan, întâiul Mucenic, și au gonit pe toți Apostolii din Ierusalim, cum și pe alții care propovăduiau pe Hristos, era un ucenic dintre cei șaptezeci, Maximin cu numele, care era în ceata Martei și a Mariei, după cum Apostolul Petru îi poruncise, ca să nu se despartă de dânsule. Fiindcă fratele lor (Lazăr), fugise în Cipru de frica iudeilor, ca să nu-lucidă, iar surorile lui rămaseră în Ierusalim cu Prea Sfânta Fecioară, până la mutarea ei. Apoi au vândut toate lucrurile lor, au dat banii săracilor, și petreceau apostolește.

Dar Iudeii, văzând că propovăduiau cu îndrăzneală numele lui Hristos, le-au pus într-o luntre ce nu avea vetrele nici lopeți, pentru ca să se înece, și au slobozit luntrea să se ducă unde o va goni vântul. Iar în luntre era Maria, Marta, Maximila, slujnica lor, și Maximin cel zis

mai sus, și alt oarecare, Kalidonie cu numele, care s-a născut orb, pe care Domnul l-a vindecat. Acești cinci se rugau lui Dumnezeu să-i povățuiască într-un loc unde va voi darul Lui. A cărui putere și ajutor i-a dus într-o eparhie a Galiei cu mulțime de oameni ce se zice Marsilia. Deci ieșind din luntre și slăvind pe Dumnezeu, s-au dus în târg, nu cumva le va da cineva milostenie, ca să se ducă. Iar oamenii cetății aceleia, ca niște închinători la idoli, nu s-au milostivit de ei. În cetatea aceea era un domnitor ce nu avea fiu, care a văzut în vedenie în noaptea aceea pe o femeie, zicându-i lui: „Tu dormi odihnindu-te pe pat cu soția ta, nemilostivule, sătul de toate bunătățile și robii adevăratului Dumnezeu mor de foame. Sculându-te, du-te în târg de dimineață și ia pe cei cinci străini și îi odihnește pe ei în casa ta. Iară de nu mă vei asculta pe mine, vei lua moarte grea și groaznică”. Acestea văzându-le domnitorul și soția lui, s-au înfricoșat, și i-au luat în casa sa, dându-le lor de toate ce le trebuia.

Iar după vreo câteva zile, auzind învățătura Mariei care propovăduia pe Hristos Dumnezeu adevărat, povestind facerile de minuni pe care le-a săvârșit, i-au zis ei: „Dacă Hristos, pe Care îl propovăduiești Dumnezeu Atotputernic, îmi va da un fiu, de care am dorire, și eu mă făgăduiesc că mă voi face creștin, și voi pierde toți idoli”. Iară ea a răspuns: „Nu numai darul acesta poate Stăpânul Hristos să-ți dea, ci și orice altă cerere vei cere, numai crede într-Însul fără îndoire, și vei cunoaște puterea Lui”.

Așa a zis cu lacrimi și cu credință, și îndată, o! minune! s-a sculat moarta ca din somn, și suspinând, a zis acestea: „O, prea dulcea mea Stăpână, binecuvântat este numele Tău, care m-ai acoperit, și m-ai chivernisit întru naștere, și ai hrănit atâtea zile pe fiul meu”.

Atunci a povestit bărbatului ei, zicând: „Să știi că toate Sfintele Locuri, pe care ți le-a arătat Sfântul Petru, și la care mă povățuia Îngerul lui Dumnezeu eu le-am văzut”. Și așa le-a spus toate numele Sfintelor Locuri.

Iar acela mai mult s-a înspăimântat și, intrând în corabie, s-au dus în țara lor și, închinându-se Sfintei Marii, i-a spus toate cele făcute. Și toți ai cetății s-au botezat, și au sfărâmat pe toți idolii, și au zidit sfinte biserici și alte lucruri bune au săvârșit întru slava Tatălui, și a Fiului și a Sfântului Duh.

MINUNEA a 3-a

Vedenie de folos pentru un oarecare Ioan

Se vede în Sinaxar în 23 de zile ale lunii lui noiembrie, cum că, în anii împăratului Constantin cel Mare, a fost un oarecare croitor, Ioan cu numele, cunoscut împăratului, care a trăit cu necinste întru dulcețile trupului, nesocotind munca cea veșnică, care așteaptă pre cei ce păcătuiesc. Iar milostivul și mult înduratul Dumnezeu, care iconomisește toate spre folosul fiecăruia i-a arătat o vedenie înfricoșată, pentru ca să-și îndrepteze petrecerea sa.

Deci i s-a arătat lui în vis într-o noapte, cum a săvârșit de cusut o haină și a dus-o împăratului, cu care vorbea și împreună se bucura. Apoi i s-a părut că a luat împăratul sabia, și l-a apucat de părul capului, adică de perii pe care îi avea lungi, și i-a tăiat, zicând către dânsul: „când va tăia sabia perii tăi, atunci va să taie și capul tău, și așa s-a făcut”.

Deci, de multă frică ce a luat când i-a tăiat sabia grumazul lui, s-a deșteptat îngrozit și zicea aceasta: „Mulțumescu-ți ție, visule, că nevoia cea îngrozitoare pe care am văzut-o ai săvârșit-o întru nălucire”. Și așa a rămas acela neîndreptat, nesocotind frica aceea întru nimic, necunoscătorul. Apoi i-a venit lui o boală foarte grea; atunci iarăși, milostivul Dumnezeu i-a arătat o vedenie, nu în vis după cum în visul cel mai dinainte, ci cu spaimă. Și i s-a părut lui cum că l-a dus într-un loc, unde aveau obișnuința ca să șadă judecătorii când făceau vreo hotărâre ca să omoare pe cineva. Atunci vede că a șezut un împărat prea înfricoșat, îmbrăcat în haină arhierască și împărătească. Iar aproape de dânsul, de-a dreapta parte, stau oarecare bărbați încuviințați cu sfințite podoabe, iar de-a stânga parte vedea alții săraci și urâți la vedere, și dinapoia lui era o prăpastie întunecoasă foarte și înspăimântătoare.

Așadar, stând Ioan întru multă nevoie și îngrozit, i-a zis împăratul: „Oare știi cine sunt eu, o, tânărule?”. Iar el, cu multă frică i-a răspuns: „Socotesc, Doamne, că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Cel ce Te-ai întrupat pentru noi, după cum Scripturile ne spun și ne învață”. Îi zice lui Hristos: „Și fiindcă Mă știi din Scripturi, pentru ce n-ai băgat de seamă îngrozirea cu care te-a înfricoșat împăratul Constantin? Sau nu știi acestea care îți spun ție?”. Iar acela a zis: „O, știu aceasta, Stăpâne, și frica

pentru viața ta, fiindcă ai văzut că nu ai aflat alt ajutor numai pe Preasfânta, pe aceasta roag-o cu lacrimi să te învrednicească de veșnica fericire”.

Sfătuirea aceasta mântuitoare auzind-o Ioan de la evlaviosul călugăr, și aducându-și aminte totdeauna de frica înfricoșatei acelei vedenii, și-a mărturisit toate păcatele lui și a dat milostenie multă, a făcut postiri, și alte fapte bune, și săvârșindu-se într-o petrecere plăcută lui Dumnezeu, s-a dus în viață veșnică.

MINUNEA a 4-a

Pentru biserica Născătoarei de Dumnezeu cea din Neoriu

În ziua cea mai de pe urmă a lui August, cum că în vremea binecredincioșilor împărați Mihail și Teodora, a fost în Țarigrad un patrichiu, cu numele Antonie, care avea în casa lui o biserică frumoasă și slăvită, zidită întru slava Preasfintei Născătoare de Dumnezeu într-un loc ce se zice Neoriu. Pe care biserică, împărații cei mai dinainte fiind luptători de icoane, au dezgolit-o de toată bunăcuviința și podoaba, după cum au făcut și la celelalte biserici: au scos toate icoanele, și numai cruci închipuia pe ziduri și pe lemne, și li se închina. Dar când a strălucit din nou dreapta credință, iarăși a împobobit patrichiul biserica aceea cu aur și cu icoane și dedesubtul ei a zidit o mică baie spre mângâierea trupească.

vindeci pe mine”. Îi zice ei Stăpâna: „Du-te în casa mea de la Neoriu și acolo vei afla vindecarea”.

Deci după ce s-a deșteptat bolnava, mulțumind lui Dumnezeu s-a dus iarăși în biserica cea zisă și se ruga Fecioarei, ca să îplinească milostivirea ei pe care i-a făgăduit-o. Deci adormind, a văzut, de asemenea, pe Stăpâna cu un bărbat evlavios și îi zicea lui: „Rupe umflătura bolnavei acesteia”. Iar acela a lovit cu toiagul lui pântecelul ei, și atunci s-a deșteptat femeia, și a văzut cum că a fost vedenie prea adevărată, că din pântecelul ei curgea atâta puroi și putreziciune rău mirositoare încât toți s-au minunat.

Deci a intrat în baie și s-a spălat și așa a rămas toată sănătoasă, slăvind și mulțumind Împărătesei celei atotputernice, pentru ale cărei rugăciuni s-a învrednicit fericirii celei cerești.

MINUNEA a 5-a

Pentru orbul pe care l-a luminat apa izvorului cel primitor de viață

Se vede în Penticostar, în vinerea cea dintâi, că în Țarigrad era un ostaș milostiv foarte și om îmbunătățit, Leon cu numele, Machelie cu prenumele, care pentru bunătatea lui l-a învrednicit Dumnezeu de s-a făcut împărat mai pe urmă. Deci, când era încă ostaș, s-a întâmplat într-o pădure deasă, aproape de cetate, și acolo a văzut un orb, care era din călătorie și arșiță foarte

însetat. Pentru aceasta s-a întristat Leon, și îl trăgea de mână ca să-l ducă mai înainte, nu cumva va afla apă ca să-l adape.

Dar după ce s-a dus o puțină depărtare de loc, a căzut orbul, neputând mai mult să umble de sete, iar Leon căută multe ceasuri în pădure apă, și n-a aflat. De care s-a întristat foarte, temându-se nu cumva va muri orbul din împrumutarea lui. Cercând dar în părțile cele mai dinăuntru, a auzit un glas, zicându-i: „Nu te scârbi, o! Leone, că aproape de tine este apă, și adapă pe orb. Apoi să-i speli ochii lui cu dânsa, ca să cunoști puterea mea. Iar tu să știi că te vei face împărat, și atunci îți dau aminte ca să-mi faci aici o biserică, ca să locuiesc într-înșă, să vină câți au trebuință de ajutorul meu, ca să afle mântuirea sufletului și a trupului”. Acestea auzindu-le Leon, cu totul îngrozit, s-a bucurat, că a aflat trei daruri dintru unul pe care l-a căutat. Deci, ducându-se înainte trei pași a aflat apă într-un lac, când a cunoscut întru sine și multă veselie și putere. Și luând din apă aceea, a adăpat pe orb, și și-a venit în fire. Apoi a spălat ochii lui, după porunca Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu. Și îndată, o! minunile tale, Stăpână! a văzut cel mai dinainte fără vedere, și a luat atâta veselie, pe cât poate fiecare să o înțeleagă.

După puțină vreme s-a suit Leon la vrednicie împărătească și a zidit o biserică în locul întru care a aflat apa cea vindecătoare, în numele Prea Sfintei Fecioare Maria, și a numit-o pe biserică, ca să se zică Izvorul cel primitor de viață. Fiindcă apa aceea era